

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: M. M., nar. X, Poste restante K. V.,

právně zastoupený JUDr. Karlem Seidlem, advokátem, Jiráskova
1343/2, Karlovy Vary

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, sídlem Na Poříčním právu
376/1, Praha

v řízení o žalobě ze dne 29. 4. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025, č. j.
MPSV-2025/87294-914 o příspěvek na živobytí

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného č.j. MPSV-2025/87294-914 ze dne 10. 4. 2025 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Karlu Seidlovi, Ph.D, advokátu se přiznává odměna ve výši 18 404 Kč, jež mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

1. S ohledem na genezi správního a soudního řízení soud nejprve konstatuje, že rozhodnutím Úřadu práce ČR-Krajská pobočka v Karlových Varech ze dne 27. 2. 2023 č.j. 16028/2023/KVA byla žalobci odejmuta ode dne 1. 8. 2019 dávka příspěvek na živobytí, jež mu byla vyplácena od 2. 3. 2015. Rozhodnutí podrobně zrekapitulovalo opakovanou snahu správního orgánu provést sociální šetření v místě bydliště žalobce v souladu s § 63 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, jež však nebylo realizováno, neboť žalobce neposkytl potřebnou součinnost, a správnímu orgánu neumožnil provést místní šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku, přičemž bez provedení tohoto šetření nebylo možno bez pochybností prokázat, že žalobce předmětný byt užívá, a pochybnosti o tomto užívání přineslo i vyjádření policejního orgánu. S ohledem na to, že nebylo možno ověřit skutečné bydliště žalobce, a s tím související výši odůvodněných nákladů na bydlení či okruh společně posuzovaných osob, bylo přistoupeno k odejmutí dávky.
2. Následně bylo vydáno žalovaným dne 20. 4. 2023 rozhodnutí č.j. SZ/MPSV-2023-75678-915, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí, a toto bylo potvrzeno. Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou ze dne 3. 7. 2023.
3. Rozhodnutím zdejšího soudu č.j. 33 Ad 14/202-69 ze dne 27. 10. 2023 bylo uvedené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení. Důvodnou soud shledal námitku žalobce týkající se nedůvodnosti odejmutí dávky pomoci v hmotné nouzi zpětně od srpna 2019. Ostatní žalobní námitky soud shledal nedůvodnými.
4. Následně žalovaný vydal dne 5. 12. 2023 žalobou napadené rozhodnutí č.j. MPSV-2023/254581-915, jímž bylo rozhodnutí ÚP ČR – Krajské pobočky v Karlových Varech ze dne 27. 2. 2023 č.j. 16028/2023/KVA změněno s ohledem na závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozhodnutí č.j. 33 Ad 14/202-69 ze dne 27. 10. 2023 tak, že dávka příspěvek na živobytí se odnímá ode dne 1. 9. 2019.
5. Rozhodnutím zdejšího soudu č. j. 33 Ad 29/2024-88 ze dne 3. 3. 2025 bylo uvedené rozhodnutí ze dne 5. 12. 2023 zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, neboť soud shledal důvodnou argumentaci žalobce, že odejmutí dávky příspěvek na živobytí bylo následkem skutečnosti, že žalobce neumožnil žalovanému provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro dávku, přičemž odejmutí dávky je nejprísnejší možnou sankcí, a z tohoto důvodu je pro přezkoumatelnost rozhodnutí žalované nezbytné, aby v něm byly výslovně uvedeny důvody, jež žalovanou vedly právě k uložení této sankce a důvody, proč nepovažoval za adekvátní přistoupit k uložení mírnější sankce spočívající ve snížení výše dávky.
6. Žalovaný následně vydal dne 10. 4. 2025 žalobou napadené rozhodnutí č.j. MPSV-2025/87294-914, jímž podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil rozhodnutí Úřadu práce ČR-krajské pobočky v Karlových Varech, č.j. 21584/2024/KVA ze dne 13. 3. 2024 tak, že podle ust. § 21, § 49 odst. 5 ve spojení s ust. § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, žalobci odejmul příspěvek na živobytí ode dne 1. 9. 2019 s odůvodněním, že v dané věci nelze aplikovat ust. § 63 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., neboť se nejedná o případ, kdy sice byl žalobce zastižen, ale provedení sociálního šetření

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

znemožnil tím, že nedal souhlas se vstupem. Žalovaný proto postupoval dle § 49 odst. 2b) zákona č. 111/2006 Sb. s ohledem na to, že žalobce nesplnil povinnost vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu ve stanovené lhůtě, přičemž sankcí za nesplnění uvedené povinnosti je, že po předchozím upozornění může být žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena či dávka odejmuta. V posuzované věci byly v písemných výzvách přesně specifikovány požadavky úřadu práce, tyto výzvy byly řádně doručeny, obsahovaly uvedení sankce za nesplnění stanovených povinností a nebyly nesplnitelné ani neurčité. Žalobce měl několik možností, jak se na provedení šetření v místě s úřadem práce dohodnout, avšak potřebnou součinnost při plnění uvedené povinnosti neposkytl. Z tohoto důvodu byl žalobci příspěvek na živobytí odejmut dle ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. Žalovaný v té souvislosti zdůraznil nezbytnost aktivity správního orgánu při zjišťování podmínek pro nárok na dávky v hmotné nouzi na straně jedné a skutečnost, že žadatel nemůže být na druhé straně pasivní a očekávat aktivitu jen ze strany správního orgánu, avšak musí aktivně plnit povinnosti dané zákonem č. 111/2006 Sb.

II.

Žaloba

7. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného a následně v doplnění žaloby ze dne 10. 9. 2025 prostřednictvím soudem ustanoveného právního zástupce poukázal na skutečnost, že ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí je rozhodnuto o změně rozhodnutí Úřadu práce ČR-krajské pobočky v Karlových Varech, č.j. 21584/2024/KVA ze dne 13. 3. 2024. Tímto rozhodnutím však bylo rozhodnuto nikoli o příspěvku na živobytí, jenž je předmětem posuzovaného správního řízení, ale o dávce doplatek na bydlení. V důsledku toho je rozhodnutí zmatečné, byť z odůvodnění rozhodnutí zároveň vyplývá, že správní orgán měl v úmyslu změnit rozhodnutí Úřadu práce ze dne 27. 2. 2023 č.j. 16028/2023/KVA, jehož předmětem byla dávka příspěvek na živobytí, avšak to ve výroku rozhodnutí výslovně uvedeno není, a hovoří se o něm až v odůvodnění rozhodnutí. Z tohoto důvodu rozhodnutí napadá pro případ, že by správní soud dospěl k závěru, že tento nedostatek nemá vliv na platnost a zákonnost uvedeného rozhodnutí.
8. Žalobce podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správních a soudních řízení týkajících se dávky příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení. Poukázal na to, že časově třetí rozhodnutí správního soudu o dávce příspěvek na živobytí, jímž došlo k opětovnému zrušení rozhodnutí žalovaného, je odůvodněno tím, že z ust. § 63 odst. 2 zákona o hmotné nouzi vyplývá, že jednání, jehož se žalobce dopustil tím, že neumožnil provedení sociálního šetření k ověření skutečností rozhodných pro uvedenou dávku či její výši, může, tedy nikoli nutně musí, mít za následek odejmutí dávky, ev. může být důvodem pro snížení její výše. S ohledem na to, že v této otázce zvolení typu sankce závisí na správním uvážení rozhodujícího správního orgánu, je potřebné, aby správní orgán ve svém rozhodnutí výslovně uvedl důvody, jež jej vedly k rozhodnutí uložit žalobci právě nejprísněji možnou sankci spočívající v odejmutí dávky hmotné nouze a důvody, proč nepovažoval za adekvátní přistoupit k uložení mírnější sankce spočívající ve snížení výše těchto dávek. I přesto však dle žalobce nebylo těmto výtkám správního soudu vyhověno, neboť jednotlivé žalobcem předložené důkazy, zejm. lékařské zprávy, nejsou žalovaným vůbec hodnoceny, a není ani vysvětleno, proč správní orgány postupovaly, jako by lékařské zprávy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

akceptovaly (z rozhodnutí ÚP či žalovaného neplyne opak), aby následně rozhodly, aniž by jejich obsah byl akceptován či jen v rámci dokazování hodnocen.

9. Žalovaný však dle rozhodnutí správního soudu v dalších fázích správního řízení nepostupoval, neboť ani z jeho dalšího rozhodnutí není zřejmé na základě jakého konkrétního důvodu a jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právnímu důvodu dospěl k závěru, že se žalobci dávka příspěvek na živobytí odnímá od 1. 9. 2019, když jediné, co se změnilo od posledního rozhodování soudu je to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že ust. § 63 odst. 2 citovaného zákona nelze aplikovat, neboť jako žalobce neznemožnil provedení šetření v místě tím, že by sice byl zastižen, ale nedal souhlas se vstupem. V rozhodnutí je žalobci dále vytýkáno, že údajně neměl splnit povinnost dle § 49 odst. 1 a 2 zákona umožnit šetření, a proto bylo vůči němu postupováno dle § 49 odst. 5 zákona, kdy dle názoru žalovaného nastává sankce dle uvedeného zákonného ustanovení.
10. K tomu žalobce uvádí, že takto zpracované rozhodnutí a odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné, neboť není jasné, jakým konkrétním jednáním měl žalobce porušit jako povinnost, jakým konkrétním jednáním neměl poskytnout součinnost a neumožnit správnímu orgánu provést místní šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku (jakým konkrétním jednáním – kdy, kde, jak apod.) a to za situace, kdy soud již ve svých dřívějších rozhodnutích uvedl, se ÚP choval spíše tak, že jeho omluvy ze zdravotních důvodů přijal, pokusil se o místní šetření v jiném termínu, avšak následně v rozporu s tímto postupem rozhodl zcela nelogicky o odnětí dávky. Zároveň nelze odhlédnout ani od toho, že zákon uvádí, že sankce v podobě odejmutí dávky může nastat až v okamžiku, kdy povinná osoba nesplní některou z povinností dle § 49 odst. 1 až 4 zákona s tím, že na takový následek musí být po porušení povinnosti povinná osoba upozorněna, avšak žalovaný neuvádí, jakou konkrétní výzvou byl uvedený zákonný postup naplněn. Žalobce má zároveň zato, že z jeho strany žádná povinnost dle § 49 zákona porušena nebyla. Důvodem je, že se žalobce opakovaně omluvil pro svůj zdravotní stav, tento důvod doložil, přičemž zdravotní stav je důvodem, jenž může dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona představovat „těžko překonatelnou překážku“, pro kterou povinnost povinnou osobou nemusí být splněna či splněna ve lhůtě. Je proto otázkou, proč byla v jeho případě dávka odejmuta, neboť v rozhodnutí žalovaného není v této souvislosti ani náznak jakéhokoliv správního uvážení a jeho zdůvodnění.
11. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí ÚP, příspěvek na živobytí byl žalobci odejmut z důvodu, že dle názoru ÚP bez provedeného šetření v místě nebylo bez pochyb prokázáno, že žalobce předmětný byt užívá, a rozpor do věci přineslo i následné vyjádření policejního orgánu a další uvedená zjištění. Dávka byla žalobci odejmuta bez náležitého dokazování, jehož by se mohl zúčastnit, neboť žalovanému stačilo jen konstatování, že se nepodařilo podmínky pro další trvání nároku prokázat, čímž byl porušen § 3 správního řádu, nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v důsledku toho je rozhodnutí nesprávné a nedůvodné. Žalovaný fakticky oproti rozhodnutí ÚP změnil důvod pro odnětí dávky, aniž by dal žalobci možnost na toto před vydáním rozhodnutí, jež věc jinak právně hodnotí, jakkoli reagovat, čímž došlo k porušení procesních práv žalobce, pro nějž bylo rozhodnutí žalovaného nepředvídatelné.

12. Předpoklady pro přiznání a vyplácení dávky v hmotné nouzi v době, kdy o nich bylo rozhodováno, byly splněny a správnímu orgánu prokázány s tím, že minimálně do 15. 5. 2020 nedošlo k žádné změně, již by byl povinen správnímu orgánu oznamovat, tedy neporušil žádnou povinnost. Proto pokud chtěl žalovaný dávku odejmout, musel vést v potřebném rozsahu dokazování ke zjištění případných změn předpokladů pro její další vyplácení, popř. porušování povinností, což nevedl, zároveň k odejmutí dávky bylo nutné rozhodovat na základě nepochybných závěrů zjištěných v dokazování (o změně původních předpokladů) a nikoliv na základě závěrů, že „nebyl bez pochybností prokázán nárok na dávku.“ Pokud žalovanému stačily pro vydání napadeného rozhodnutí jen pochybnosti, pak nesplnil svou důkazní povinnost ve vztahu k porušení povinností žalobce a dále takový důvod není dle zákona spojen s následkem ve formě odejmutí dávky, jež může být odejmuta jen v případě porušení některé ze zákonem výslovně uvedené povinnosti, což se nestalo. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odnímá dávku v hmotné nouzi z důvodu, s nímž zákon tento následek nespojuje. I když v případě žádosti o dávku je povinností a odpovědností žadatele o dávku předpoklady pro vznik nároku na dávky prokázat, v případě jejich odnímání je povinností správního orgánu prokázat jejich příjemci porušení zákonné povinnosti, s nímž je spojeno jejich odejmutí, což se v posuzované věci nestalo.
13. Žalobce dále uvedl své výhrady k tvrzenému porušení povinností dle výzvy z 20. 4. 2020, ke zprávě Policie ČR vypracované na základě žádosti ÚP ze dne 6. 11. 2019, k telefonickému hovoru mezi pracovníci ÚP a pronajímatelkou bytu zachycený v záznamu ze dne 25. 9. 2019. Další výhrady žalobce směřoval k tomu, že se nedomnívá, že by bylo možné, aby byla jakákoli dávka v hmotné nouzi rozhodnutími z roku 2020 odejmuta s účinností od srpna či září 2019 za situace, kdy řízení o odejmutí dávky byla pravděpodobně zahájena až dne 2. 12. 2019, přičemž důvodem pro odejmutí bylo dle správních orgánů nesplnění povinností dle výzvy z 20. 4. 2020, a žalobci jsou vytýkána údajná pochybení z doby po tomto datu. Žalobce dále poukázal na specifickou situaci vyplývající z vyhlášeného nouzového stavu v souvislosti s výskytem koronaviru.
14. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí není zřejmé, co ÚP zamýšlí svými výzvami a kroky zjistit za situace, kdy žalobce správnímu orgánu vždy poskytl potřebnou součinnost. Dále žalovanému vytkl, že vycházel z listin, jejichž obsah byl prokazatelně nepravdivý, na což jej upozornil, a navrhl v té souvislosti jiné důkazy, avšak ÚP si pro své závěry vybral listiny vyhovující jeho předem učiněnému závěru, aniž by se vyjádřil k rozporu jejich obsahu s obsahem jiných listin či jiných provedených důkazů. Z uvedených důvodů považuje napadená rozhodnutí za nezákonná a nepřezkoumatelná a navrhl, aby byla zrušena.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

15. Žalovaný dne 6. 10. 2025 ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že poukazuje-li žalobce na zmatečnost výroku napadeného rozhodnutí, pak mohl dát podnět správnímu orgánu k vydání opravného rozhodnutí. Zároveň z obsahu napadeného rozhodnutí není pochyb, o jakém rozhodnutí a právu žalobce bylo rozhodováno, a je proto nepochybné, že se jedná o chybu v psaní, tedy zřejmou nesprávnost, jež nezpůsobuje nezákonnost.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

16. K argumentaci žalobce, že mu stále není jasné, jakou povinnost měl svým konáním, resp. nekonáním porušit, žalovaný uvedl, že v ust. § 49 odst. 1 písm. a) je zakotvena jednoznačná povinnost žadatele o dávku, aby sám osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši či výplatu, a je povinen vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši či výplatu s tím, že dle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, nesplní-li osoba uvedená v odst. 1 až 4 ve stanovené lhůtě povinnosti uvedené v odst. 1 až 4, pak může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena či dávka odejmuta. Z toho vyplývá, že správní orgán nemá diskreční pravomoc mezi třemi možnostmi, jak se žalobce domnívá. Systém opakujících se dávek je založen na solidárním principu, současně však předpokládá proaktivní přístup žadatele a je ovládán zásadou *rebus sic stantibus*, v důsledku čehož dojde-li ke změně rozhodných skutečností, může to vést ke změně rozhodnutí ohledně výše dávky, či k jejímu zastavení. Pokud dojde ke změně rozhodných skutečností ohledně samotného nároku na dávku, pak správní orgán posuzuje, zda tento nárok trvá. Pokud tedy není možné tyto skutečnosti ověřit, je nepochybné, že nárok nemůže být přiznán, resp. nemůže být učiněn závěr o tom, že daný nárok trvá.
17. Nesplní-li žadatel, příjemce dávky nebo společně posuzovaná osoba své povinnosti vůči orgánu pomoci v hmotné nouzi a je prokazatelně na následky upozorněn, může být v řízení o žádosti dávka nepřiznána, v průběhu poskytování dávky zastavena její výplata nebo dávka odejmuta. V té souvislosti se žalovaný vyjádřil k možnosti, že žadatel o dávky předloží požadované podklady až po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě či po vydání rozhodnutí, pak může správní orgán za situace, kdy žadatel prokáže existenci vážných důvodů, překážek, jež mu bránily ve včasném splnění povinnosti, využít institutu navrácení v předešlý čas či rozhodne o prominutí zmeškání úkonu a podklady řízení doplní, ve věci vydá nové rozhodnutí či řízení ve věci odejmutí dávky zastaví, přičemž v zákoně uvedené těžko překonatelné překážky, zejm. zdravotní stav, se váží pouze k výzvě žadateli, aby se osobně dostavil. Žalobce tak však v projednávané věci nepostupoval, když v průběhu několika let i přes nesčetné výzvy orgánu pomoci v hmotné nouzi znemožnil objektivně osvědčit skutečnosti rozhodné pro trvání nároku na dávky, a proto nebylo možné než dávku odejmout. Správnímu orgánu nemůže být jeho postup k tíži, neboť šel na hranu svých možností, když žalobci postupně nechal de facto zcela volnou ruku v určení času a data k provedení šetření, avšak ani za těchto podmínek nebyl žalobce schopen osvědčit rozhodné skutečnosti. Tím porušil své povinnosti vyplývající mu z ust. § 49 odst. 1 písm. a) a z § 49 odst. 2 písm. b), přesto, že byl o následcích jejich nesplnění opakovaně poučen, v té souvislosti odkázal na str. 3 až 7 prvoinstančního rozhodnutí. K poznámce žalobce, že se správní orgán choval, jako by jeho omluvy přijal a následně rozhodl až po dlouhé době o odnětí dávky, je nutno uvést, že tato je zcela lichá. Žalobce předně správnímu orgánu vyčítá proklientský přístup. Je nutné si uvědomit, že úvahu o odnětí dávky vede správní orgán prakticky po celou dobu, pokud žadatel nesplní některou ze svých povinností (např. neuposlechne dané výzvy), pak může správní orgán zahájit řízení o odnětí dávky. Nicméně pokud tak přesto neučiní a rozhodne se žadateli dát další šanci zasláním nové výzvy, pak tento postup nelze označit za vadný. V odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí je detailně popsán k jednotlivým výzvám jejich obsah, doručení i reakce žadatele a je uvedeno, kdy správní orgán považoval absenci žadatele za omluvenou a zároveň obsahuje jednoznačný závěr, že ani jediné výzvě nakonec žadatel nevyhověl.

18. Správní orgán tedy měl dlouhodobou snahu dostát své povinnosti a ověřit skutečnosti rozhodné pro dávku tak, aby o nich nepanovaly důvodné pochybnosti, přičemž řízení o odnětí dávky zahájil až z podnětu vzešlého ze šetření PČR v této věci a k samotnému odnětí dávky pak přistoupil až ve chvíli, kdy bylo patrné, že jeho snaha vychází naprázdno, kdy žalobce ani v řízení o odnětí dávky rozhodné skutečnosti neosvědčil. Navrhl proto, aby byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná.

IV.

Vyjádření žalobce

19. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného dne 22. 10. 2025 uvedl, že důvody, pro vydání toho kterého rozhodnutí nemohou být dovysvětlovány a doplňovány až v podáních žalovaného v soudním řízení. dle žalobce ani z vyjádření žalovaného neplyne, jaká konkrétní povinnost dle § 41 zákona č. 111/2006 Sb. neměla být žalobce splněna a jakým konkrétním jednáním k tomu mělo dojít, když ust. § 49 odst. 1 zákona se vztahuje jen na žadatele, zatímco na příjemce dávky se vztahuje ust. § 49 odst. 2 zákona a ani není zřejmé, jakým konkrétním jednáním měla být povinnost dle § 49 odst. 2 písm. b) zákona porušena, když žalobce se z jednání vždy řádně omluvil ze zdravotních důvodů.

V.

Posouzení věci soudem

20. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Ve věci bylo s ohledem na zrušení rozhodnutí rozhodnuto v souladu s ust. § 76 odst. 1c) s.ř.s. bez jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba je důvodná.
23. Úvodem soud s ohledem na obsah žalobních námitek, kdy se jednotlivé argumenty vzájemně prolínají a napříč jednotlivými žalobami i podáními opakují, zopakuje, že není jeho povinností reagovat na každou dílčí námitku a tu obsáhle vyvracet. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobcovy argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19), zabývat se stěžejními námitkami, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013-33, či rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08).
24. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2025 č.j. MPSV-2025/87294-914, jímž bylo - dle výroku tohoto rozhodnutí - změněno rozhodnutí ÚP ČR-

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

krajské pobočky v Karlových Varech, č.j. 21584/2024/KVA ze dne 13. 3. 2024 tak, že žalobci byl dle ust. § 21, § 49 odst. 5 ve spojení s ust. § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, odejmut příspěvek na živobytí ode dne 1. 9. 2019. Označeným rozhodnutím ÚP, jež mělo být změněno, však bylo rozhodnuto o dávce příspěvek na bydlení, nikoli o příspěvku na živobytí, jenž je předmětem tohoto řízení.

25. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je však bez jakýchkoli pochybností zřejmé, že předmětem správního řízení bylo odvolání proti rozhodnutí ÚP ČR- Krajské pobočky v Karlových Varech č.j. 16028/2023/KVA ze dne 27. 2. 2023, jímž byla odejmuta dávka příspěvek na živobytí ode dne 1. 9. 2019. S ohledem na označení prvostupňového rozhodnutí ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí je proto nepochybné, že při písemném vyhotovení rozhodnutí došlo v této souvislosti ke zřejmé nesprávnosti, již by měl žalovaný odstranit opravným usnesením v souladu s ust. § 70 správního řádu. Zároveň však s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí nevznikají žádné pochybnosti o tom, které řízení správního orgánu prvního stupně bylo předmětem odvolacího řízení. Soud proto dospěl k závěru, že tato zjevná nesprávnost spočívající v chybném označení přezkoumávaného rozhodnutí ve výroku, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.
26. Žalobce namítal, že žalovaný nevyhověl výtkám správního soudu, který rozhodnutím ze dne 3. 3. 2025 č.j. 33 Ad 29/2024-88 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2023 s odůvodněním, že je potřebné, aby správní orgán ve svém rozhodnutí výslovně uvedl důvody, jež jej vedly k rozhodnutí uložit žalobci právě nejprísnejší možnou sankci spočívající v odejmutí dávky hmotné nouze a uvedl důvody, proč nepovažoval za adekvátní přistoupit k uložení mírnější sankce spočívající ve snížení výše těchto dávek jakožto následku porušení povinností dle § 63 odst. 2 zákona o hmotné nouzi.
27. Je třeba uvést, že soud ve svém předchozím rozhodnutí č.j. 33 Ad 29/2024 ze dne 3. 3. 2025 ostatní žalobcovu žalobní argumentaci neshledal důvodnou a konstatoval, že žalovaný respektoval závazný právní názor soudu vyslovený v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí týkající se stanovení data, od něhož má být dávka odňata.
28. Žalobce dále namítal, že ani z posledního rozhodnutí žalovaného není zřejmé, na základě věcně jakého konkrétního důvodu a právně jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právnímu důvodu žalovaný dospěl k závěru, že se žalobci předmětná dávka odnímá od 1. 9. 2019, kdy jediné, co se změnilo od posledního rozhodování soudu je, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že ust. § 63 odst. 2 citovaného zákona nelze aplikovat, neboť žalobce neznemožnil provedení šetření v místě tím, že byl zastižen, avšak nedal souhlas se vstupem, a dále je mu vytýkáno, že údajně neměl splnit povinnost dle § 49 odst. 1 a 2 zákona umožnit šetření, a proto bylo postupováno dle § 49 odst. 5 zákona. Takto zpracované rozhodnutí a odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné, neboť není jasné, jakým konkrétním jednáním žalobce porušil jakou povinnost, jakým konkrétním jednáním neměl poskytnout součinnost a neumožnit provedení místního šetření k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku. Sankce v podobě odejmutí dávky může nastat až v okamžiku, kdy povinná osoba nesplní některou z povinností dle ust. § 49 odst. 1 až 4 zákona, přičemž na takový následek musí být po porušení povinnosti upozorněna, žalovaný však neuvádí, jakou konkrétní výzvou tento zákonný postup naplnil. Dále žalobce vyjádřil své výhrady k výzvám žalovaného a zprávě Policie ČR s tím, že ohledně skutečnosti, zda předmětný byt užívá, nebyl zjištěn stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

29. K tomu soud uvádí, že již v prvním rozhodnutí č.j. 16 Ad 91/2020-137 ze dne 27. 6. 2022 týkajícím se žaloby proti rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o odnětí dávky příspěvek na živobytí a dávky doplatek na bydlení z důvodu neposkytnutí nutné součinnosti pro potřeby místního šetření, zdejší soud konstatoval, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žalobce nespolupracoval s úřadem práce ohledně osvědčení skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu s tím, že dílčí neshody, jež spolupráci žalobce s úřadem práce provázely, nemohou odůvodnit skutečnost, že žalobce neumožnil provedení sociálního šetření po dobu 10 (!) měsíců. I ve světle toho, jak vstřícným způsobem správní orgán ve snaze provést místní šetření vůči žalobci přistupoval, soud konstatoval, že na tomto závěru nemůže nic změnit ani tehdejší výskyt koronaviru a s ním spojená opatření. Opakované písemné výzvy k umožnění provedení šetření v místě tvrzeného bydliště žalobce kromě přesně specifikovaných požadavků úřadu práce obsahovaly i upozornění na sankce za nesplnění stanovených povinností, takže rozhodnutí žalovaného pro žalobce nemohlo být za daných okolností překvapivým. V té souvislosti je třeba uvést, že žalovaný nebyl v místě svého tvrzeného bydliště v rámci šetření žalovaného zastižen dne 24. 4. 2019, dne 31. 5. 2019 ani dne 25. 7. 2019, přičemž z protokolu z ústního jednání, které bylo v reakci na to správním orgánem nařízeno na den 14. 8. 2019, byla žalobci dána možnost, aby sám navrhl dle svých potřeb vzhledem ke svému zdravotnímu stavu termín šetření. Žalobce však tento vstřícný krok nevyužil, a namísto toho, aby využil dané možnosti zvolit si termín zcela dle jeho úvahy, naopak správnímu orgánu sdělil, že poté, co se ještě toho dne dohodne s doktorem, dá vědět, kdy bude mít čas a správnímu orgánu poštou sdělí termín šetření, jenž mu vyhovuje. Přesto, že byl žalobce ještě v rámci tohoto jednání výslovně poučen o následcích nesplnění povinnosti osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu uvedené v ust. § 63 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., zůstal nečinný a termín provedení šetření správnímu orgánu nesdělil. Ten v reakci na žalobcovu nečinnost mu zaslal písemnou výzvu, jež obsahovala termín šetření dne 6. 8. 2019, výzvu k označení zvonku a dveří jmenovkou i poučení o následcích nesoučinnosti. Tuto výzvu žalobce osobně převzal, avšak v den provedení šetření opětovně nebyl zastižen, aniž se správnímu orgánu jakýmkoli způsobem předtím či poté omluvil a vysvětlil důvod, proč nebyl zastižen.
30. S ohledem na tyto skutečnosti, pak bylo správním orgánem zcela logicky přistoupeno k odnětí dávky. Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10. 4. 2025, k odnětí dávky bylo po zrušení předchozího rozhodnutí soudem přistoupeno v souladu s ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. pro nesplnění povinnosti dle ustanovení § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu dle ust. § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., nikoli (jak bylo uváděno v průběhu správního řízení a v předchozích rozhodnutích) dle § 63 odst. 2 uvedeného zákona. Pokud proto žalobce opakuje žalobní námitku ze svých předchozích podání, již žalovanému vytýká, že z žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého konkrétního důvodu bylo k odnětí dávky přistoupeno, je zřejmé, že tato námitka již není důvodná, neboť z uvedeného je zřejmé, že ve správním řízení byla bez jakýchkoliv pochybností prokázána dlouhodobá opakovaná absence součinnosti žalobce, jež byla nezbytná pro provedení místního šetření, které mělo ověřit jeho nárok na další vyplácení dávky, přičemž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že právě tato skutečnost byla důvodem pro odnětí dávky a to dle výše uvedeného zákonného ustanovení.
31. Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že v případě, že již dávka byla přiznána, je především na správním orgánu, aby prokázal existenci skutečností pro odnětí dávky. Žalobce pomíjí, že povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku upravené v § 49 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

pomoci v hmotné nouzi se vztahuje nejen na osobu, jež o dávku žádá, ale i na osobu, již tato dávka již přiznána byla, a to i v souvislosti s povinností správního orgánu ověřovat, zda skutečnosti, jež v minulosti vedly k přiznání nároku na dávku, nadále trvají. Správní orgán měl v dané situaci ze shromážděných podkladů i s ohledem na nespolečnou žalobce a skutečnosti, že v místě svého údajného bydliště nebyl opakovaně zastižen, důvodné pochybnosti ohledně faktického bydliště žalobce a bylo právě a jen na žalobci, aby je rozptýlil a vyvrátil. Z obsahu správního spisu je přitom nepochybné, že žalobci byl dán dostatečný prostor pro prokázání toho, že i nadále splňuje nárok na uvedenou dávku, avšak žalobce jej k tomuto nevyužil, přestože byl v průběhu správního řízení opakovaně poučen o následcích případné nesoučinnosti i o tom, co správní orgán provedením šetření sleduje. V té souvislosti soud opětovně v podrobnostech odkazuje na odůvodnění předchozích soudního rozhodnutí včetně rozhodnutí č.j. 16 Ad 91/2020-137 ze dne 27. 2. 2022 i rozhodnutí správních orgánů.

32. Žalobce dále namítal, že závěr dokazování o tom, že u žalovaného přetrvávají pochybnosti o tom, zda jsou dány předpoklady pro trvání nároku na dávku a její výplatu, není dokazováním v potřebném rozsahu dle § 3 správního řádu, a pokud žalované stačily pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí jen pochybnosti, pak jednak nesplnil svoji důkazní povinnost ve vztahu k porušení povinnosti žalobcem, a dále takový důvod není podle zákona spojen s následkem ve formě odejmutí dávky, neboť ta může být odejmuta jen v případě porušení některé ze zákonem výslovně uvedené povinnosti, což se dle žalobce nestalo. K tomu soud uvádí, že žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s tím, že příspěvek na živobytí byl odejmut podle ustanovení § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. pro porušení ust. § 49 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., jenž ukládá nejen žadateli o dávku, jak tvrdí žalobce, ale i příjemci dávky, jímž byl žalobce, povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné mj. pro trvání nároku na dávku a vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, a to ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li tento orgán delší lhůtu. Z tohoto je zřejmé, že pochybnosti o existenci uvedených skutečností, jež již byly předmětem dokazování v rámci řízení o přiznání nároku na dávku, měl rozptýlit žalobce tím, že osvědčí jejich trvání, a nebylo proto na správním orgánu, aby k tomuto vedl další dokazování. Zároveň z ust. § 49 odst. 5 zákona č. 11/2006 Sb. vyplývá, že jednou ze sankcí, již je možno v reakci na nesplnění uvedené povinnosti, je zamítnutí žádosti o dávku, pozastavení výplaty dávky či odejmutí dávky. I z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že sankce míří nejen na žadatele o dávku, ale i jejího příjemce. S ohledem na to, že dávka byla odejmuta od 1. 9. 2019 a důvodem jejího odnětí byly mj. skutečnosti vážící se k výše uvedeným pokusům o realizaci šetření, neshledal soud důvodnou ani argumentaci žalobce týkající se nehodnocení žalobcem předložených lékařských zpráv, neboť s ohledem na okolnosti případu žalobce není třeba zabývat se tím, zda ve vztahu ke každé marné výzvě či pokusu o provedení šetření měl žalobce zdravotní důvod za situace, kdy netvrdil ani neprokazoval, že by byl v uvedené době hospitalizován, na jednání s prvostupňovým správním orgánem se osobně dostavoval a naopak by bylo možno očekávat, že v případě jeho zdravotních problémů bude větší pravděpodobnost, že se bude zdržovat v místě svého bydliště. Ani tyto žalobní námitky proto soud neshledal důvodnými.
33. Ke tomu, že zpětné odejmutí příspěvku na živobytí je možné se soud podrobně vyjádřil v rozhodnutí 16 Ad 91/2020-137 bod 17 a následující, na něž soud v plném rozsahu odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

34. Žalobní námitku týkající se odůvodnění data odnětí dávky soud neshledal důvodnou a s ohledem na její opakování odkazuje na odůvodnění svého předchozího rozhodnutí soudů v této věci, konkrétně na bod 18 rozsudku č.j. 33 Ad 29/2024-88 ze dne 3. 3. 2025.
35. Žalobce dále namítal, že žalovaný jakožto odvolací orgán fakticky změnil důvod pro odnětí dávky oproti rozhodnutí ÚP, aniž by mu dal možnost na jiný náhled na věc jakkoli reagovat, čímž došlo k porušení jeho procesních práv, neboť rozhodnutí žalovaného tak bylo nepředvídatelné. Fakticky celé odůvodnění je dle žalobce obsaženo jen v rozhodnutí žalovaného, jež na rozhodnutí ÚP nenavazuje.
36. Výhrady žalobce jsou v uvedeném ohledu důvodné. S ohledem na spletnost celého řízení soud v souvislosti s touto námitkou v zájmu srozumitelnosti svého závěru podrobně zrekapituluje postup správních orgánů. Rozhodnutí č.j. 16 Ad 91/2020-137 ze dne 27. 7. 2022 se v bodě 28. a následujících tvrzenou překvapivostí rozhodnutí žalovaného zabývalo, přičemž soud mj. uvedl, že není jasné, na základě jakých ustanovení zákona žalovaný vlastně rozhodoval, s tím, že pokud odvolací orgán částečně mění náhled na posouzení věci, je vhodné a často i nezbytné z hlediska zachování procesních práv účastníků, aby tuto změnu náhledu předem avizoval, neboť teprve na základě toho se účastníci mohou vyjádřit k nově nastolené podstatě věci, čímž jsou zachována jejich procesní práva i předvídatelnost rozhodnutí, jež jsou založena na uplatnění skutkové či právní argumentace, jež ve věci doposud nezazněla. Částečná změna posouzení v odvolacím řízení nebyla dostatečně vysvětlena a pro žalobce byla proto překvapivá. Z tohoto důvodu bylo žalovanému uloženo, pro případ, že se neztotožní s úvahami úřadu práce ve vztahu k tomu, co jsou rozhodné skutečnosti a jak má být na ně uplatněno právo, upozorní žalobce na možnou změnu náhledu na věc a umožní mu na ni reagovat, přičemž v odůvodnění rozhodnutí poté žalovaný jednoznačně vysvětlí, na základě jakých konkrétních skutečností a jakých konkrétních právních pravidel včetně označení odpovídajících zákonných ustanovení věc skutečně posoudil, tedy neuvede pouze dle jakých konkrétních skutečností a pravidel věc neposoudil. V reakci na soudní rozhodnutí žalovaný rozhodnutím č.j. MPSV-2022/159447-915 ze dne 12. 9. 2022 zrušil rozhodnutí ÚP č.j. 58773/2020/KVA, jímž byl odejmut příspěvek na živobytí a věc mu vrátil k novému projednání mj. s tím, že je třeba, aby z rozhodnutí ÚP byl zřejmý právní důvod tohoto rozhodnutí. ÚP následně v rozhodnutí ze dne 2. 11. 2022 uvedl, že dávka byla odejmuta dle obecného ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. a jako důvod odnětí dávek uvedl porušení opět obecného ust. § 63 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., aniž však respektoval pokyn žalobce seznámit s právním důvodem odnětí dávek tak, aby bylo žalobci avizováno, zda jeho ne/konáním došlo k porušení povinnosti a odebrání dávek dle § 63 odst. 2 či dle ust. § 49 a dávka byla v důsledku toho odňata dle ust. § 49 odst. 5 či ust. § 63 odst. 2 uvedeného zákona, a byla mu dána možnost k tomuto se vyjádřit, stejně tak jako k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí z důvodu zachování jeho procesních práv. Žalovaný proto rozhodnutím č.j. MPSV-2023/2426-915 ze dne 6. 1. 2023 uvedené rozhodnutí opětovně zrušil a správnímu orgánu prvního stupně vrátil. ÚP však při následně nařízeném ústním jednání dne 14. 2. 2023 nejen že z vlastní iniciativy žalobce nepoučil o změně právního důvodu, na základě něhož mu byla dávka odejmuta, ale na jeho výslovný dotaz, zda došlo ke změně náhledu na věc uvedl pouze, že setrvává na svém rozhodnutí. Z jeho následného rozhodnutí ze dne 27. 2. 2023 č.j. 16028/2023/KVA vyplývá zcela identický postup ohledně specifikace právního důvodu porušení povinnosti a odejmutí dávky jako v jeho předchozím rozhodnutí. Žalovaný následně v rozhodnutí č.j. MPSV-2023/88226-915 ze dne 20. 4. 2023 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž vymezil, že žalobce se dopustil porušení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

povinnosti dle § 63 odst. 2 uvedeného zákona a na základě tohoto ustanovení mu byla dávka i odejmuta. Následně bylo jeho rozhodnutí rozsudkem zdejšího soudu č.j. 33 Ad 14/2023-69 zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu řízení, přičemž důvodem zrušení rozhodnutí byla otázka stanovení data odejmutí dávky a bylo konstatováno, že nedostatek týkající se nevymezení právního důvodu jejího odejmutí byl odstraněn. Žalovaný poté vydal dne 5. 12. 2023 rozhodnutí č.j. MPSV-2023/254581-915, jímž rozhodnutí změnil tak, že se dávka odejímá ode dne 1. 9. 2019. Toto rozhodnutí soud svým rozhodnutím č.j. 33 Ad 29/2024-88 ze dne 3. 3. 2025 opětovně zrušil s ohledem na to, že uznal důvodnou námitku žalobce týkající se neodůvodnění zvolení typu nejprísněji možné sankce – odejmutí dávky – za situace, kdy věc byla posuzována dle ust. § 63 odst. 2, jež umožňuje i „pouhé“ snížení dávky. Žalobci byla následně ÚP dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, již žalobce dne 28. 2. 2025 využil. Je třeba zdůraznit, že při této příležitosti nebyl žalobce seznámen se změnou náhledu správního orgánu na změnu právní kvalifikace porušené povinnosti a s tím souvisejícího ustanovení vedoucího k odnětí dávky. Přesto bylo následně žalovaným vydáno žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo konstatováno že v předmětném řízení nelze aplikovat ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 111/2006 Sb., neboť žalobce neznemožnil provedení šetření v místě tím, že by sice byl zastižen, ale nedal souhlas se vstupem, ale porušil povinnost specifikovanou v ust. § 49 odst. 2 písm. b) zákona spočívající v povinnosti vyhovět výzvě orgánu pomoci v hmotné nouzi, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši či výplatu, a to ve lhůtě do 8 dnů ode dne doručení výzvy, a následkem tohoto byla sankce dle ust. § 49 odst. 5 zákona spočívající v odejmutí dávky. S touto právní kvalifikací se soud zcela ztotožňuje, přičemž v té souvislosti konstatuje, že dle konstantní judikatury při přezkoumání soudem prvoinstanční i druhoinstanční rozhodnutí považováno za jeden celek, takže takováto změna právní kvalifikace je možná. Soud však zároveň nemůže přehlédnout, že vydání napadeného rozhodnutí nepředcházelo seznámení žalobce se změnou náhledu správního orgánu na právní kvalifikaci porušení povinnosti a uložené sankce, k níž by se mohl žalobce před vydáním rozhodnutí vyjádřit v souladu s ust. § 36 odst. 2 a 3 správního řádu.

37. V důsledku toho je rozhodnutí žalovaného pro žalobce překvapivým. Výlučně z tohoto procesního důvodu soud přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného, byť v řízení bylo prokázáno, že žalobce nesplnil povinnost vyhovět výzvám ÚP k umožnění provedení sociálního šetření za účelem osvědčení skutečností rozhodných pro trvání nároku na dávku, z nichž bylo zřejmé, co jimi úřad práce zamýšlí zjistit, přičemž z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, na základě jakého konkrétního důvodu a jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právnímu důvodu došlo k odejmutí uvedené dávky, proč právě od stanoveného data, jakož i to, že uložená sankce je zákonným následkem nespolupráce žalobce. V řízení tedy bylo prokázáno, že žalobce nesplnil povinnost vyhovět výzvám ÚP k umožnění provedení sociálního šetření za účelem osvědčení skutečností rozhodných pro trvání nároku na dávku, z nichž bylo zřejmé, co jimi úřad práce zamýšlí zjistit, byla mu dána příležitost seznámit se s podklady rozhodnutí i změnou právní kvalifikace a vyjádřit se k nim, přičemž z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, na základě jakého konkrétního důvodu a jakého konkrétního právního ustanovení a jemu odpovídajícímu právnímu důvodu došlo k odejmutí uvedené dávky, proč právě od stanoveného data, jakož i to, že uložená sankce je zákonným následkem nespolupráce žalobce. Žalobci však nebyla dána příležitost seznámit se s podklady rozhodnutí i změnou právní kvalifikace a vyjádřit se k nim, tuto žalobní námitku shledal důvodnou. Z tohoto důvodu je nezbytné, aby žalovaný žalobce seznámil se změnou svého náhledu na právní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

hodnocení důvodu odnětí dávky, jak správně učinil v napadeném rozhodnutí, tedy že k jejímu odnětí došlo nikoli na základě porušení povinnosti dle ust. § 63 odst. 2, ale na základě porušení povinnosti uvedené v ust. § 49 odst. 2 písm. b) a k odnětí dávky došlo v souladu s ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. a žalobce tak měl možnost se k této změně vyjádřit. Tímto bude procesní pochybení žalovaného, jež je jediným důvodem proč soud přistoupil v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ke zrušení jeho rozhodnutí, odstraněno.

VI.

Náklady řízení

38. Procesně úspěšný žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě dle § 60 odst. 1 s. ř. s., přičemž s ohledem na to, že žalobce svá podání v souvislosti se soudním řízením podával osobně, žádné náklady mu nevznikly. Z tohoto důvodu soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
39. Odměnu a hotové výdaje ustanoveného zástupce žalobce JUDr. Seidla hradí stát dle ust. § 35 odst. 10 s.ř.s. Zástupci žalobce tak náleží základní odměna za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč za převzetí a přípravu zastoupení, doplnění žaloby ze dne 10. 9. 2025 a poradu s klientem dne 20. 10. 2025, přičemž odměnu za vyjádření sepsané dne 22. 10. 2025 soud nepřiznal, neboť je nepovažuje za podání ve věci samé, jež by obsahovalo nové skutečnosti. Dále byly přiznány 3 režijní paušály po 450 Kč a 21 % DPH z uvedených částek, tj. 3 194 Kč, celkem tak byla ustanovenému zástupci přiznána odměna v celkové výši 18 404 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň dne 5. 2. 2026

Mgr. Jaroslava Krivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.